

*Antoinette (41)
fietste vijftien
maanden lang
de wereld over
en zet zich
sindsdien met
hart en ziel in
voor gehandi-
capte kinderen
in Bangladesh.*

“Ik kies altijd voor
het moeilijkste”

MIDDEN IN DE R.O.O.S.

In 'Midden in de Roos' vertellen vrouwen uit de regio over belangrijke keuzes die zij maakten en die - ondanks alle twijfels en zorgen vooraf - heel positief uitpakten en een nieuwe impuls gaven aan hun leven.

Auteur: Jeanette Voets
Fotografie: Liesbeth Bergen

Antoinette Termoshuizen is 41 jaar en woont met haar man, twee dochters en twee Bengaalse pleegkinderen in Pijnacker. In 1992 besloot ze om op 25-jarige leeftijd het leven in Nederland tijdelijk achter zich te laten en een fietsreis te gaan maken. Via een advertentie in de krant vond ze reispartner Trudy. Samen fietsten ze vijftien maanden lang langs projecten van het Liliane Fonds. Die fiets-tocht zette haar hele leven op zijn kop. Antoinette ziet het zelf als een positieve wending en dus is haar keus om te gaan fietsen midden in de roos geweest. Het heeft haar echter ook tegenslag opgeleverd. Daar loopt Antoinette niet voor weg. Integendeel. “Ik kies altijd voor het moeilijkste.”

“Ik was 25 jaar, onrustig en wilde weg. Weg uit de sleur van mijn werk en weg uit Nederland. Toen ik op de televisie een reportage zag over een Frans echtpaar dat was gaan fietsen, wist ik het. Dit wil ik ook, dacht ik. Ik ben toen plannen gaan maken om vanuit Indonesië terug te gaan fietsen naar Nederland. Want ik wilde wel iets doen wat nog niemand had gedaan. Ik stel hoge eisen aan mezelf ja. Waarom? Weet ik niet. Maar ik kies altijd voor het moeilijkste.

Prachtige ogen

Mijn reisgenoot Trudy en ik wilden niet voor de lol gaan fietsen. We wilden er een goed doel aan koppelen en dus zijn we gaan fietsen voor het Liliane Fonds. Onze fietsroute ging langs allerlei projecten voor gehandicapte kinderen in ontwikkelingslanden. Na zes maanden fietsen kwamen we op nieuwjaarsdag aan in Bangladesh. Tijdens een bezoek aan één van de projecten zag ik een jongetje van zes jaar met prachtige ogen en een heel lief bekkie maar... wel volledig spastisch. Hij hing in een doek op de heup van zijn zus. Verkeerde medicatie van kwakzalvers had ervoor gezorgd dat hij volledig spastisch was geraakt na een hersenvliesontsteking. De mensen wisten niet meer wat ze met hem aan moesten want hij 'werd maar niet beter'. Hoe is het mogelijk, dacht ik. Ik was zelf werkzaam in de gehandicaptenzorg en ik zag nog zoveel mogelijkheden in dit kind.

Veel ellende

Vanaf dat moment wilden we blijven in Bangladesh. Bangladesh is een land waar vrijwel geen toerist komt en waar heel veel ellende is. En daar had je het weer... zulke moeilijke omstandigheden waren voor mij direct een enorme uitdaging. Wat was hier veel te doen! Toch zijn we doorgefietst naar Nederland omdat we niet de indruk wilden wekken dat we opgaven. Ik had toen al wel beloofd aan de mensen daar dat ik terug zou komen als ik in Nederland mijn draai niet kon vinden. En dat gebeurde inderdaad. Na vijftien maanden te hebben doorgebracht zonder enige vorm van luxe, kon ik in Nederland totaal niet aarden. Ik vond het er veel te koud, vond alles overbodig en weigerde om

me aan te passen. Een koelkast? Waarom? Buiten was het toch koud genoeg? Dus zette ik alle levensmiddelen gewoon op mijn balkon. Pas na vier maanden kreeg ik in de gaten dat dit toch niet helemaal normaal was.

Rijst, pepers en aardappelen

Ik kon pas weer aarden toen ik had besloten dat ik terug zou gaan naar Bangladesh en kon starten met de voorbereidingen. Na een jaar in Nederland ben ik voor twee jaar terug gegaan naar Bangladesh. Daar ben ik een project gaan opzetten voor kinderen met een handicap. We hadden in het begin helemaal niets. Ik zat met tien kinderen in een plaatselijk schooltje en speelde maar een beetje of gaf fysiotherapie. Ook mijn eigen woon- en leefomstandigheden waren erbarmelijk. Ik kwam aan in het regenseizoen en dan is het voedsel heel eenzijdig. Drie maanden lang heb ik geleefd op rijst, pepers en aardappelen. Ik viel kilo's af maar iedereen is daar mager dus ik had het zelf niet zo door. Pas toen ik bezoek kreeg uit Nederland drong het tot me door. Mensen schrokken enorm toen ze me zagen. Maar ik werkte van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat. Ik had helemaal geen tijd om me daar mee bezig te houden.

Zorgboerderij

Op dit moment beschikken we in Bangladesh over drie dagcentra, praktijkonderwijs, orchideeënkwekerij, consultatiebureaus, ambulante zorg en zelfhulpgroepen. Er komen dagelijks meer dan honderd kinderen. De organisatie is in 1998 ondergebracht in een eigen stichting: Stichting Shishu Niketan. We zijn nu bezig om een zorgboerderij te realiseren voor grotere kinderen die niet meer naar dagcentrum kunnen omdat ze te zwaar worden voor de ouders om te vervoeren. De kinderen kunnen wonen in de boerderij en de dag zinvol doorbrengen. Daar ben ik nu heel druk mee. Het project kost 200.000 euro dus ik steek veel tijd in het zoeken van sponsors. Ik probeer elke twee jaar terug te gaan naar Bangladesh. Dat voelt voor mij als thuis komen. Ik hoef me nooit aan te passen aan het klimaat of de leefomstandigheden. Terug in Nederland ben ik wel weer steeds een paar weken flink van slag.

Onrust

Waarom mijn keuze midden in de roos was? Omdat ik door de fietstocht mijn leven een zinvolle invulling heb kunnen geven. Het geeft zo'n goed gevoel om iets te doen voor mensen die niets hebben. Het leven móet voor mij zinvol zijn, heb ik ontdekt. Anders heb ik geen rust. Als ik even wat minder om handen heb, ga ik toch weer op zoek naar nieuwe dingen. Mijn omgeving wordt daar wel eens gek van ja. Het zorgt voor behoorlijk wat onrust. Maar het heeft ook veel goeds opgeleverd. Ik zeg daarom altijd dat ik een gezonde vorm heb van ADHD.”

Meer informatie over het project van Antoinette vind je op www.niketan.nl <

Natascha woont in ‘Ville Real’ in Nootdorp

“We kijken uit op de nieuwbouw van ons volgende huis”

WONEN IN EEN VINEX-WIJK

Auteur: Jeanette Voets
Fotografie: Liesbeth Bergen
Styling: ZoKanWonenOok
Accessoires: Intratuin Pijnacker

Bij het woord VINEX denken nog steeds veel mensen aan standaardhuizen, dichte bebouwing, kleine tuintjes en weinig groen. Dat beeld is echter achterhaald, getuige de architectonische hoogstandjes, waterpartijen en parken die langzaam maar zeker vorm krijgen in onze eigen VINEX-wijken. Hoe woont het nu werkelijk in deze wijken? Daar zijn we als redactie van R.O.O.S. razend benieuwd naar. In elke R.O.O.S. bellen we daarom aan bij een VINEX-vrouw en vragen we naar haar woonervaringen. Dit keer deed Natascha van Huessen (36) voor ons de deur open. Natascha woont met haar man Marcel en hun drie kinderen Quincy (12), Megan (7) en Kane (3,5) in Nootdorp.

“edereen uit mijn omgeving dacht dat ik het hier nooit lang uit zou houden en binnen de kortste keren ziek van heimwee zou terugkeren naar Scheveningen. Mijn moeder vindt het hier nog steeds veel te stil. Maar ik woon hier héérlijk.” Aan het woord is Natascha Huessen uit Nootdorp. Vier jaar geleden verliet ze met man en twee

kinderen een sfeervol verbouwd pakhuis in hartje Scheveningen, haar geboortedorp. “Ons huis in Scheveningen was prachtig maar echt te klein voor een gezin met twee kinderen en een derde op komst. Ik wilde graag een huis met een tuin en dat is in Scheveningen vrijwel onbetaalbaar. Toen zijn we rond gaan kijken in de omgeving.”

Buiten spelen

“Nootdorp kende ik omdat we er wel eens doorheen reden als we een bezoek brachten aan mijn schoonouders in Bergschenhoek. Ik vond het wel iets hebben. Bovendien ligt het inmiddels vrijwel tegen Den Haag aan dus ik kan nog heel gemakkelijk even op bezoek in Scheveningen of een frisse neus halen aan het strand. Want het strand... dat is natuurlijk een essentieel onderdeel van je leven als je in Scheveningen bent opgegroeid! Toch wil ik echt niet meer terug hoor. We zijn in Nootdorp helemaal gesetteld. De kinderen hebben het naar hun zin op school, zijn lid van allerlei sportclubs en kunnen hier heerlijk buiten spelen.”

Knus en veilig

De Neogotiekhof – de straat waar Natascha woont – is dan ook niet zomaar een straat. Het is letterlijk een hofje dat je binnenrijdt via een soort poort. Feitelijk rijdt je onder een woning door, maar het maakt de entree bijzonder. Het hofje zelf doet denken aan de oude begijnhofjes in de stad.

Alleen zijn de huizen hier stukken groter. Het is er echter knus én veilig voor kinderen om te spelen. Opvallend is ook dat de voortuin bij Natascha ontbreekt. Het huis staat pal aan de straat. Het geeft een gezellig stads buurtgevoel omdat de mensen vlak langs je raam lopen. Het ontbreken van de voortuin wordt aan de achterkant ruimschoots goed gemaakt. Daar beschikt het gezin over een heerlijke tuin mét een weids uitzicht. Natascha: “We hebben vier jaar lang uitgekeken op de kerktoren van Delft.

Nu de nieuwbouw is begonnen gaat dat beeld verdwijnen. Maar we vinden het niet erg, want over anderhalf jaar verhuizen wij zelf naar die nieuwbouw. Het kan ons dus niet snel genoeg gaan!” >

Van links naar rechts: Quincy, Megan, Natascha en Kane.

Binnenkijken in Bleiswijk:

“Het zal moeilijk zijn om ooit een huis te vinden dat hier aan kan tippen”

WONEN IN DE REGIO

Auteur: Manita Lemmens
Fotografie: Liesbeth Bergen
Styling: ZoKanWonenOok

Aan het eind van de Merenweg in Bleiswijk, in recreatiegebied Rottemeren, op een plek waar je eigenlijk geen woning meer verwacht, ligt het huis van Ingrid Böttcher. Een huis dat zo uit een sprookje lijkt te komen. Voor R.O.O.S. was de uitnodiging om binnen te kijken dan ook een unieke kans. Wat zou er schuilgaan achter die oprijlaan en de witte gevel?

Oud en nieuw

De huidige woning is ongeveer twintig jaar geleden gebouwd op de plek van een oude boerderij. Ingrid laat een schilderij zien van een boerderij in een winterlandschap met hoge bomen op de achtergrond. “Het nieuwe huis mocht qua oppervlak niet groter zijn dan de bestaande boerderij. Daarom heeft de toenmalige eigenaar het huis grotendeels in dezelfde stijl gebouwd. Het is erg licht door de vele ramen.”

De kleuren roomwit, rood en geel overheersen in Ingrids huis. “Toen mijn partner Leo en ik dit huis tien jaar geleden kochten, was het ingericht in grijsinten. Dat sprak ons niet zo aan. We hebben daarom gekozen voor deze warme, zonnige kleuren.” In de keuken domineren een schuin kookgedeelte en een hoge, glanzend rode kastenwand. Door de vele ramen en het hoge plafond oogt de ruimte licht en groot. Verder weerspiegelt de inrichting Ingrids motto ‘wonen is leven’. Het is een gezellige drukte van meubels en accessoires.

Kunstig

Wat me bij binnenkomst in Ingrids huis direct opvalt zijn de vele kunstwerken. Overal hangen schilderijen en staan beeldhouwwerken. Elk heeft zijn verhaal blijkt, als Ingrid me een korte rondleiding geeft. Er staat ook eigen werk tussen. Diverse beelden van naakten en vazen met een speciale glazuurlaag, wat een bijzonder vlammend effect geeft.

Boven de bank hangt een groot, kleurrijk schilderij. Dit is Ingrid bijzonder dierbaar: “Ik heb het gekregen voor mijn zestigste verjaardag. Mijn kinderen, kleinkinderen, vrienden en vriendinnen hebben het samen gemaakt. Iedereen heeft er zijn of haar persoonlijke invulling aan gegeven. Deze tekening heeft mijn kleindochter bijvoorbeeld gemaakt. En er zitten veel details in die voor mij een bijzondere betekenis hebben. Het grote hart waar alle namen van de makers in staan. En het cijfer 39, dat symbool staat voor 3 keer 13.”

Dertien

Het getal 13 staat centraal in het leven van Ingrid en haar partner Leo. Wat voor anderen een ongeluksgetal is, lijkt voor hen een tegengestelde betekenis te hebben. Zowel Ingrid als Leo zijn geboren op de 13e. Ze hebben dit huis op 13 september gekocht en zijn er op 13 februari ingetrokken. “Alle belangrijke beslissingen worden bij ons op de 13e genomen”, vertelt Ingrid lachend.

Nou, de beslissing om hier te gaan wonen was in ieder geval een ontzettend goede. “Het klinkt misschien een beetje raar, maar het was niet zo zeer Bleiswijk dat me trok. Het was puur het huis op deze specifieke plek.” Ik kan het bijna niet geloven als ze vertelt dat het huis al een jaar te koop stond, toen zij er tegenaan liepen. “Ik ben zelf geboren aan de Rotte. In Rotterdam. Het wonen aan het water trok dan ook ontzettend aan. En deze plek is natuurlijk uniek.”

Gênant

Dat vindt ook fotografe Liesbeth, die het geweldig vond om dit huis nu eens van binnen te kunnen bekijken. Het leek haar altijd al een heerlijke plek om te wonen. Ingrid beaamt dat. “Je woont hier midden in een recreatiegebied, iets waar andere mensen in hun auto voor moeten stappen. Ik kan gewoon naar buiten lopen om hier te gaan wandelen of fietsen.”

Ingrid geeft toe dat ze dat in het begin wel gênant vond. Haar ‘bevoorrechte’ positie om hier te wonen, midden in de natuur, met als buren alleen de Retraiterie. Ze moest even wennen aan die luxe. Maar inmiddels is ze gewend aan haar bijzondere woonomgeving. Naast de voordelen van deze plek, erkent ze ook de nadelen: “Je loopt niet even naar een winkel. En je woont afgelegen. Daar moet je je wel prettig bij voelen.” Gelukkig hebben Ingrid en haar partner daar geen last van.

Oase

Deze plek is inderdaad een oase van rust. Ondanks het maartse weer – regen en zon wisselen elkaar in snel tempo af – hoor ik de vogels fluiten. Een waterig zonnetje schijnt op het grote grasveld achter het huis. Het uitzicht vanuit de woonkamer en keuken is prachtig. Het grasveld wordt omzoomd door water en wilgenbomen. Als je hier niet tot rust komt...

De kleinkinderen denken daar anders over. Die zijn ook blij dat opa en oma voor dit huis hebben gekozen, maar hebben daar een heel andere reden voor. Zij kunnen lekker hun gang gaan in de enorme tuin, zonder dat oma hen moet temperen omdat ze te veel lawaai maken.

Binnenkijken in gemeentemonument aan Delftsestraatweg

“Onze oudste zoon
is geboren in de stal”

De buitenkant en de tuin achter de prachtige boerderij ‘Onder de Zeven Linden’ aan de Delftsestraatweg, ter hoogte van de brug naar Emerald, kennen veel mensen wel, al is het maar van het tweejaarlijkse evenement ‘Beelden in de Herfst’. In de tuin bivakkeren dit jaar, behalve schapen, kippen, ganzen, katten en een hond, ook ijsvogels en zelfs een broedende bosuil. R.O.O.S. neemt een kijkje bij Louis en Beppy van der Meijden binnen, en wel op het moment dat het huis helemaal in kerstfeer is.

Als Louis de prachtig bewerkte voordeur, een huwelijkscadeau van zwager/meubelmaker Jos van Rijn, opent komen we in de hal, waarbij meteen de enorme hoogte - tot aan de nok! - en de trappetjes opvallen. “Die hoogteverschillen hebben te maken met de kaaskelder hieronder. Daarom ligt de woonkamer, de opkamer, wat hoger”, legt Louis uit.

Historie

Bij het knappend haardvuur in de opkamer vertellen Louis en Beppy over de historie van de boerderij. “Ik ben hier geboren”, begint Louis. “De boerderij is uit 1860; het is een Midden-Delflandtype, die hebben een kaaskelder aan de noordkant. Hij is gebouwd door ene Groenewegen en daarna kwam Gerrit van der Burg er in. Zijn vrouw heette Post. Naar haar is de Post van der Burgs-

straat hierachter genoemd. Let wel: eerst Post en dan Van der Burg. Daaraan zie je dat het geld aan haar kant van de familie zat. Gerrit van der Burg was trouwens een oom van Beppys opa. Gerrit had geen kinderen en liet de boerderij na aan de katholieke kerk in Delft. Mijn vader pachtte de stallen al een tijd en in 1950 kon hij ook het woonhuis huren. Ik begon 25 jaar geleden als hovenier en 4 jaar later kon ik de boerderij van de kerk kopen. De boerderij was enorm vervallen en ik kocht dit hier zelfs met een negatieve waarde voor de opstallen. Mijn moeder, die nu 92 is, woont ook nog steeds in de boerderij. Zij woont in de linkerhelft.”

Verbouwen

“En toen begon het grote verbouwen. Architect Sander Bakker heeft uitgewerkt wat wij graag wilden. Alleen de buitenmuren zijn blijven staan, verder zijn alle binnenmuren verplaatst”, gaat Louis verder. “Anderhalf jaar

heeft dat geduurd; we hebben toen een poos in de stal gewoond.””Ja”, vult Beppy aan, “onze oudste zoon, Vidar, is zelfs geboren in de stal.”

Verrassingen

De vloer van de opkamer bestaat uit houten vloerdelen die in een bijzonder patroon zijn beschilderd. “De vloer is in de Tweede Wereldoorlog beschilderd. Toen wij erin kwamen was die beschildering helemaal weggesleten. In een hoekje waar altijd een bed had gestaan, vonden we nog een origineel stukje. Er is iemand dagenlang op zijn knieën met een sjabloon aan het schilderen geweest”, vertelt Beppy. “De schouw vonden we in Brabant. Louis’ broer, die in kantoormeubelen handelt, ontdekte die grote kast in een notariskantoor. Hij heeft eerst een tijd onder een deken in de stal gestaan. Pas toen we hem hier neerzetten, ontdekten we dat hij op precies dezelfde manier gedecoreerd is als de schouw. Hij hoort hier gewoon.” “Die grote tafel”, wijst Louis, “is gemaakt van hout van het oude gebouw van Ons Doel in Pijnacker. Beppys zwager, die van de voordeur, heeft hem gemaakt.”

Groen

De kamer is, net als het grootste deel van het huis, in oud-Hollandse groentinten geschilderd. “Die kleur zagen we in een Delfts grachtenpand”, vertelt Beppy. “De keuken is in dezelfde tinten geschilderd. Het is een standaardkeuken, maar door de kleur en de witjes aan de muur, past hij hier precies.” Louis knikt: “Die vier meter lange bank komt oorspronkelijk uit het Oostblok. Hartstikke fijn, zo’n lange bank. Vriendjes die komen mee-eten, schuiven zo aan. En

de Noorse houtkachel hier houdt het heerlijk warm. Sinds een week zijn we met stoken helemaal overgestapt op hout. In de nieuwe loods staat een ketel die op houtsnippers werkt.”

Slaapkamer

Dan gaan we naar de slaapkamer, waar een prachtig beschilderd antiek groen slaapkamerameublement staat. “Dit is echt onze trots. Twee jaar geleden hebben we de boel hier goed aangepakt. De vloer is van oude houten vloerdelen en het bed, de nachtkastjes, stoeltjes en kaptafel vonden we bij antiquair Vlasblom in Delft. Het zijn echt helemaal onze kleuren! De antiquair heeft het bed langer en breder gemaakt, want die oude bedden zijn veel kleiner dan wij nu gewend zijn. En we hebben nu een eigen badkamer en suite”, laat Beppy zien, terwijl ze de deur naar de badkamer opent.

Tradities

Louis en Beppy hebben hun eigen kerstradities. “Bij de piano staat altijd een drie meter hoge kerstboom. Voor de versiering halen we veel groen uit de tuin. Mijn vader haalde met kerst altijd een enorm krentenbrood en nu bak ik dat zelf”, lacht Louis. “Dat is een brood van zeker zes kilo. En Hemelse Modder; chocolademousse, die hoort er ook bij. We spelen met zijn allen kerstliedjes; de kinderen, Vidar van 19, Rune – de wielrenner – van 17 en Siri van 13 spelen allemaal een instrument.” Het bewijs wordt meteen geleverd. Vidar speelt net Pink Floyd op één van zijn vijf gitaren. “En op tweede kerstdag zijn we met de hele familie bij mijn moeder, hiernaast.” <

Tekst: Linda Vaandering
Fotografie: Liesbeth Bergen
Styling: ZoKanWonenOok
Accessoires: Intratuin Pijnacker

Ineens ruik je het... de lente hangt weer in de lucht. Een verrukkelijke ervaring die al je zintuigen op scherp zet. Want de lente ruikt lekker, voelt lekker en laat de natuur op haar mooist zien! Dus wil je nog maar één ding: naar buiten toe. Maar wát ga je dan doen buiten? Drie inwonsters uit de regio vertellen in dit artikel wat zij zoal buiten doen. Dus... trek je schoenen aan en ga mee spiritueel wandelen met Caroline van Delft, broedvogels tellen met Caroline Elfferich of roofvogels trainen met Marijke Moes.

Broedvogels tellen met Caroline Elfferich uit Pijnacker

Interesse voor de natuur zit Caroline Elfferich in de genen. Ze heeft het meegekregen van haar ouders. Ook haar man Peter ontmoette ze 'in de natuur,' tijdens het tellen van de broedvogels. Omdat het hun in de Randstad te vol werd en er steeds meer natuur verdween, zijn Caroline en Peter zelfs enige tijd naar het noorden verhuisd, naar Groningen. Maar de afstand met de familie vonden ze toch te groot, vooral toen er kinderen kwamen. Terug in Pijnacker geniet Caroline vooral van wilde planten en dieren dichtbij huis. Want ook daar valt genoeg te zien en te beleven.

"Het gaat me echt aan het hart dat er hier zoveel natuur verdwijnt door de bebouwing", zegt Caroline. "Deze omgeving kent van oorsprong een echt Hollands weidelandschap met kronkelige slootjes, veenachtige grond en veel weidevogels. Maar als het landschap verdwijnt, verdwijnen ook de dieren. Nee, ik heb daar zelf niet tegen geprotesteerd of zo. Ik ben wel lid van de Vereniging voor Natuur- en Milieubescherming Pijnacker. Heb zelfs zeven jaar in het bestuur gezeten. De vereniging verzet zich wel tegen de bouwplannen van de gemeente, maar uiteindelijk trek je toch aan het kortste eind."

Snorren

"Samen met mijn man tel ik de broedvogels in het Krekengebied, een klein natuurgebied tussen Pijnacker en Delft. Dat gaat uit van de Vogelwacht Delft. Het gebied is omstreeks 1984 aangelegd en vrijwel elk jaar zijn de broedvogels geteld. Het is erg leuk om te volgen hoe zo'n gebied zich ontwikkelt. We hebben er inmiddels al meer dan veertig verschillende soorten vogels waargenomen variërend van de kleine karekiet tot slobbeenden, kuifeenden en houtduiven. Afgelopen jaren hoorden we ineens twee zingende 'snorren' in het gebied. Dat zijn zeldzame bruine rietzangers met een bijzondere snorrende zang."

Klapwijk

"Daarnaast schrijf ik ook regelmatig stukjes voor de Telstar over de flora en fauna in de omgeving van Pijnacker. Ik schrijf over de dingen die op mijn pad komen. Eenvoudige dingen die ik tegenkom onderweg naar school of in de tuin. Laatst liep ik door Klapwijk en vloog er een groep wulpen langs. Daar valt heel veel over te vertellen. Ik wil er mee laten zien dat je er niet op uit hoeft te trekken om toch boeiende dingen te ontdekken. Ik merk dat dat veel mensen aanspreekt. Ook op scholen vertel ik daar wel eens iets over. Kinderen zijn helemaal geboeid als het gaat om kleine dingen. Die kunnen talloze vragen stellen over één klein spinnetje of lieveheersbeestje."

Meer informatie vind je op www.nmpijnacker.nl

Werk om de hoek

Caroline van Driel woont en werkt in Delfgauw

Na vijftien jaar als Human Resource Adviseur te hebben gewerkt bij Ikea, hakte Caroline van Driel uit Delfgauw de knoop door en begon voor zichzelf. Tijdens haar carrière kwam ze er steeds meer achter dat mensen helpen bij de verdere ontwikkeling van hun loopbaan haar voorkeur had boven de reguliere personeelswerkzaamheden zoals werven en selecteren van mensen. In haar baan kon ze dat onvoldoende inpassen en daarom besloot ze de stap te wagen. Van Driel Stoffer Loopbaanbegeleiding & Coaching was geboren. Nu, een jaar later, staat Caroline nog steeds 100% achter haar keuze. "Je kunt altijd wel blijven dromen van dingen, maar dan heb je misschien op je zestigste spijt dat je het niet hebt geprobeerd."

"Bij Ikea heb ik alle facetten van het personeelswerk meegemaakt. Vooral het helpen opzetten van een nieuwe vestiging in Utrecht was een uitdaging. Vanuit het niets moesten we een complete winkel van personeel voorzien. Dat betekende heel veel gesprekken voeren, introductietrainingen geven en opleidingen verzorgen. In totaal moesten er bijna 400 mensen worden aangenomen. Het was geweldig om mee te maken. Het was ook niet uit onvrede met mijn werkgever dat ik mijn baan heb opgezegd. Ik miste iets in het werk zelf. Ik wilde meer diepgang aanbrengen in mijn werk. Niet meer alleen bezig zijn met brede personeelsaangelegenheden zoals werving, selectie en ziekteverzuimregistratie, maar mensen één op één begeleiden bij de verdere ontwikkeling van hun loopbaan."

Particulieren

"Ik heb er vanaf dag één vertrouwen in gehad en ben meteen begonnen met het uitvoeren van opdrachten. Bedrijven kunnen mij bijvoorbeeld inhuren als loopbaancoach omdat medewerkers beter willen functioneren of ander werk moeten gaan zoeken vanwege een reorganisatie. Vaak werk ik dan op locatie, bij het bedrijf zelf. Maar ook particulieren vragen advies omdat ze weten dat ze nog meer talenten en kwaliteiten hebben, maar daar zelf niet uitkomen. Veel mensen vinden namelijk dat je dat allemaal zelf moet ontdekken en daar niet zomaar met anderen over gaat praten. Ik zie gebeuren dat mensen één dag in de week vrij nemen om erachter te komen welke nieuwe carrièremogelijkheden er voor hen zijn. Maar na een jaar heeft dat nog niet opgeleverd wat ze hadden gehoopt."

Mogelijkheden

"Dat komt niet omdat de kansen voor die mensen beperkt zijn, maar omdat ze in een zelfde kring blijven denken. Ik ben ervan overtuigd dat iedereen meer mogelijkheden heeft dan hij of zij denkt. Door goed naar mensen te luisteren en door gerichte vragen te stellen, breng ik mensen op een nieuw spoor. Wat voor mensen dat zijn? Van alles. Mannen, vrouwen, 20-jarigen, 40-jarigen, mensen met een lichamelijke beperking of vrouwen die lange tijd uit het arbeidsproces zijn geweest. Mensen met of zonder diploma's. Ambtenaren of ondernemers."

Natuurlijk is het belangrijk dat ik goed weet wat er speelt op de arbeidsmarkt. Daarvoor lees ik de vakliteratuur en heb ik me aangesloten bij twee verenigingen een voor loopbaanprofessionals: de NOLOC en een voor P&O professionals: de NVP. Daarnaast houd ik het aanbod in de regio scherp in de gaten. Wat zoeken bedrijven? Welke bedrijven willen mensen opleiden? Ook mijn eigen netwerk raadpleeg ik hiervoor."

Gesprekken

"Hoe lang een loopbaanontwikkelingstraject is, hangt helemaal af van de situatie. Sommige cliënten zijn met een paar gesprekken al tevreden. Ze hebben nieuwe energie gekregen en kunnen zelf verder. Anderen doen daar langer over. Gemiddeld heb ik zo'n zes gesprekken met een cliënt. Tijdens het eerste gesprek bespreken we de vraag. Is het iets waar men samen met mij mee aan de slag kan? Soms is er namelijk sprake van een functioneringsprobleem en kun je beter met je leidinggevende in overleg. Daar kan ik dan wel bij coachen. Een andere keer komen we er achter dat het een probleem is van zowel werkgever als werknemer en gaat diegene het op het werk bespreken."

Kosten

"Het is professionele en betaalbare loopbaanbegeleiding voor particulieren en organisaties. Mijn dienstverlening wordt niet vergoed. Na de intake maak ik een prijsopgave. Werkgevers zijn overigens vaak bereid om in de ontwikkeling van medewerkers te investeren. Zij kunnen het opgeven als kosten en krijgen dan nog een deel terug via de belasting."

Test

"Een traject aangaan voor persoonlijke ontwikkeling is spannend. Je weet niet wat er van tevoren gaat gebeuren. Er kunnen ook emoties loskomen. Sommige mensen willen daarom liever dat ik een test afneem. Dan komt daar een score uit en kunnen ze aan de slag. Ik ben daar geen voorstander van. Een score doet pas zijn werk als je daar zelf achter bent gekomen is mijn ervaring. En testen zijn ook niet goedkoop. Testen kan in specifieke gevallen wel heel zinvolle informatie opleveren. Zelf heb ik twee vragenlijsten ontwikkeld, één voor P&O professionals en leidinggevendenden over (jong)volwassenen met ADHD & werk en een vragenlijst 'Hoe-ADHD-ben-ik-op-mijn-werk?'. Aan de hand van de resultaten kan ik samen met de cliënt bepalen hoe diegene zijn talenten zo goed mogelijk kan inzetten zonder steeds vast te lopen op het werk."

Tot slot

"Ik gun iedereen leuk werk. Wat is er mooier om werk te doen waar je helemaal jezelf in kunt zijn? Ik vind het steeds weer een uitdaging om mensen te helpen bij die zoektocht. Samen uitvogelen waar de bottleneck zit en nieuwe mogelijkheden ontdekken. Werken moet niet alleen zijn om geld te verdienen. Iets betekenen voor een ander kan bijvoorbeeld ook veel voldoening geven. En je onbenutte talenten boven tafel krijgen, dat heeft weer zijn weer-slag op je hele leven. Je komt meer in balans als je je werk met plezier doet."

www.vandrielstoffer.nl

*"ik ben blij dat we
hebben gekozen
voor een woonwijk
en niet voor een
plekje achteraf"*

Connie van Vliet (44) is de vrouw van Ewald van Vliet, de nieuwe burgemeester van Lansingerland. Maar Connie is behalve partner ook unitmanager bij een kinderopvangcentrale in Den Haag en moeder van twee dochters: Feline (9) en Mignon (5). Omstreeks juni 2008 verhuist het gezin van Wateringen naar de Gouden Griffelbuurt in Berkel en Rodenrijs. In R.O.O.S. vertelt Connie in vier delen over de verhuizing naar Lansingerland.

Verhuizing

"Ewald en ik zijn samen begonnen in Monster, de plaats waar hij ook het grootste gedeelte van zijn jeugd heeft doorgebracht. Daar zijn ook onze kinderen geboren. Vier jaar geleden zijn we naar Wateringen verhuisd omdat we een groter huis zochten. En deze zomer gaan we dus naar

Berkel en Rodenrijs. We hebben alle drie de dorpen bezocht. Bleiswijk als eerste, maar de huizen die we daar bekeken hebben, lagen te ver weg van de scholen voor de kinderen. Bergschenhoek vond ik ook heel erg leuk. Daar zijn de wijken al iets ouder en voor mijn gevoel al meer 'doorleefd'. Je zag daar bijvoorbeeld meer kinderen buiten spelen dan in de Gouden Griffelbuurt, de wijk waar we uiteindelijk voor gekozen hebben. Maar daar werden we meteen verliefd op een huis dat te koop stond."

Wonen

"Ik ben zelf heel blij dat we gekozen hebben voor een woonwijk en niet voor een plekje ergens achteraf. We zitten straks dichtbij school, de winkels en andere voorzieningen. De kinderen kunnen zo naar buiten lopen en

met vriendjes en vriendinnetjes afspreken. En je hebt de mogelijkheid om leuke contacten op te bouwen met de burens. Dat heb ik hier niet en dat mis ik wel eens. Het is toch leuk om op een zomeravond even bij elkaar binnen te vallen en een roseetje te drinken? Daar houd ik van. Ik hoop dat we nog voor de zomervakantie over kunnen en de kinderen nog enkele weken naar school kunnen. Dan kennen ze alvast wat mensen. Anders zitten ze zes weken te wachten voordat ze naar de nieuwe school kunnen. Dan wordt het ook zo spannend voor ze."

Werk

"Veel vrouwen vragen aan mij: 'blijf jij werken? Je moet straks vier keer in de week vanuit Berkel en Rodenrijs naar Den Haag. En dat náást je gezin. Stop je niet liever?' Ik heb besloten om dat niet te doen. Ewald heeft net een nieuwe baan, de kinderen gaan straks naar een nieuwe school... als ik dan ook nog ga veranderen, dan ben ik de grip kwijt. Ik wil dat iedereen eerst goed op zijn plek zit in Berkel en Rodenrijs, dan pas ga ik een beslissing nemen voor mezelf. En vergeet niet... ik doe mijn huidige werk met heel veel plezier. Ik werk vier dagen per week als unitmanager. Ik geef leiding aan zo'n 26 mensen. We zijn een heel hecht en gemotiveerd team. Dat geef ik niet zomaar op."

Burgemeestersvrouw

Natuurlijk heb ik ook de schrikverhalen gehoord van andere burgemeestersvrouwen over mensen die in je boodschappenkar kijken om te zien wat de burgemeester 's avonds gaat eten maar ach, eerlijk gezegd maak ik me daar niet druk over. We zien wel hoe dat loopt. En het ligt ook aan jezelf. In hoeverre ben je 'de vrouw van'? ik heb mijn eigen carrière dus ik kan onmogelijk aanwezig zijn bij alle representatieve verplichtingen. Als ik kan dan ga ik mee, dat heb ik met Ewald heel duidelijk afgesproken. Je weet tenslotte vóóraf dat dat erbij hoort." <

Connie Damen uit Bleiswijk ging op haar 44ste studeren en startte een nieuwe carrière

“Als je iets wilt, moet je het zelf regelen.”

Connie Damen-Halvemaan (52) uit Bleiswijk startte op haar 44ste met de HBO-studie Farmaceutisch Manager. Na 24 jaar te hebben gewerkt als apothekersassistente, had ze behoefte aan een nieuwe uitdaging. Die heeft ze sinds vijf jaar gevonden bij LLOYDS Apotheken, een landelijke keten van apotheken. Connie verzorgt daar onder meer de trainingen en opleidingen voor apothekersassistenten. Connie: “Ik heb al vroeg ontdekt dat als je iets wilt, je het zelf moet regelen. Anders gebeurt er niets.”

“Ik wilde iets voor mezelf waar ik mee verder zou kunnen als de kinderen groot waren.”

MIDDEN IN DE R.O.O.S.

In ‘Midden in de Roos’ vertellen vrouwen uit de regio over belangrijke keuzes die zij maakten en die - ondanks alle twijfels en zorgen vooraf - heel positief uitpakt en een nieuwe impuls gaven aan hun leven.

Auteur: Jeanette Voets
Fotografie: Liesbeth Bergen

Als kind wilde ik graag modeontwerpster worden. Ik was altijd kleertjes aan het maken voor mijn barbies. Piepkleine jaszjes met bontkraagjes en zo, ik heb ze nog steeds. Die wens ging echter niet in vervulling. Ik kom uit een gezin met vijf kinderen en de modeacademie was voor mijn ouders geen optie. Ik heb toen een beroepskeuzetest gedaan en daar kwam lerares uit. Eigenwijs als ik was, besloot ik toen om dan juist géén lerares te worden. Het werd apothekersassistente. Kort nadat ik mijn opleiding afrondde – ik was toen achttien jaar - overleed geheel onverwachts mijn vader. Dat is van grote invloed geweest op mijn verdere leven.”

Volwassen

“Mijn moeder is het verlies van mijn vader nooit echt te boven gekomen. Ze was 50 toen ze weduwe werd en kon het in haar eentje niet aan. Het zette mijn leven óók behoorlijk op zijn kop. Tijdens mijn opleiding moest ik altijd veel helpen thuis. We hadden allemaal onze taken als kind. Maar van mijn andere broers en zussen wist ik dat – als je eenmaal werkte – er voor je gezorgd werd. Dan stond het eten klaar als je thuis kwam. Dat droombeeld viel nu in duigen. Als ik uit mijn werk kwam, lag mijn moeder vaak nog in bed. Nu zou wellicht de diagnose depressiviteit worden gesteld en zou er gericht hulp worden ingeschakeld, maar toen gebeurde er niets. Terwijl ik had uitgekeken naar de zorg van mijn moeder, had mijn moeder nu alle zorg van mij nodig. Het maakte dat ik in één keer volwassen werd. Maar ook zelfstandig. ‘Als ik iets wil, moet ik het zelf regelen’, wist ik. ‘Anders gebeurt er niets.’”

Tweeling

“Twee jaar later ben ik getrouwd en verhuisd naar Nieuwpoort, een klein dorpje vlak bij Schoonhoven. Ik vond een baan bij een apotheekhoudend huisarts. Toen ik na een aantal jaren zwanger werd, was het de bedoeling dat ik bleef werken. De vrouw van de huisarts had vier kinderen en alle babyspullen nog in huis. Ik kon mijn kind dus gewoon meenemen naar mijn werk. Totdat bleek dat ik zwanger was van een tweeling. Dat zag men op mijn werk niet zitten. Ikzelf eerlijk gezegd ook niet. Van crèches was toen nog geen sprake dus ik heb mijn baan opgezegd. In 1987 zijn we verhuisd naar Bleiswijk. Dat was vooral om de reistijden van mijn man te verkorten. Hij werkte inmiddels in Zoetermeer en was elke dag uren onderweg, waardoor hij de tweeling Paul en Mariëlle maar weinig kon zien.”

Onrustig

“De kinderen waren bijna zes jaar, toen ik weer parttime ben gaan werken. De opvang kon ik regelen in mijn eigen straat. Samen met een andere moeder pasten we om en om op elkaars kinderen. Zo gemakkelijk ging dat toen nog. Bovendien was de markt voor apothekersassistenten erg krap dus ik kon

gewoon kiezen waar ik wilde gaan werken. Dat werd Zoetermeer. Op zich had ik het dus allemaal goed geregeld, maar toch werd ik juist in die periode onrustig. Want inmiddels was ook de zorg voor mijn moeder weer veel intensiever geworden. Na een aantal hersenbloedingen te hebben gehad, kon ze niet meer thuis wonen en werd ze opgenomen in een verpleeghuis in Leiden. Daar ging ik gemiddeld twee tot drie keer in de week naar toe. Die ellende en aftakeling in het verpleeghuis greep me enerzijds aan maar maakte aan de andere kant mijn wil om een keuze te maken ook sterker. ‘Als ik iets wil, moet ik het nú doen’, dacht ik. ‘Anders ben ik te laat.’”

Studeren

“Ik wilde iets voor mezelf waar ik mee verder zou kunnen als de kinderen groot waren. Want dat ik niet tot mijn 65ste apothekersassistente zou blijven, stond voor mij vanaf het begin al vast. Dus ben ik in 1999 begonnen met studeren. Ik heb de tweejarige deeltijdopleiding voor Farmaceutisch Manager gevolgd in Utrecht. Eens in de drie weken moest ik naar college, naast ongeveer twintig uur per week zelfstudie. Voor mij was dat echter veel meer want ik had nog nooit achter een computer gezeten. Ik moest alles nog leren. Ik heb heel wat uren zitten vogelen om Word en PowerPoint onder de knie te krijgen.”

Energie

“Intussen ging het met mijn moeder steeds slechter. Niet lang nadat ik aan de studie ben begonnen is ze ook overleden. De dag na de begrafenis zat ik alweer in de collegebanken. Het tekent de hectiek van die tijd. Studeren naast je werk en de zorg voor je gezin én je moeder is natuurlijk best zwaar. Toch ben ik blij dat ik het zo gedaan heb. De studie kostte veel energie maar ik kreeg er ook veel positieve energie voor terug. Iets voor jezelf hebben tijdens een periode dat je veel voor anderen bezig bent, kan ik iedereen aanraden.”

Midden in de Roos

“Mijn keuze om te gaan studeren is midden in de roos geweest omdat ik nu een baan heb met veel uitdaging. Ik ontwikkel en geef trainingen, maar ben bijvoorbeeld ook auditor. Ik bezoek daarvoor onze apotheken en toets of alle processen goed gaan. Daarnaast geef ik ondersteuning en begeleiding op de werkvloer. Ik blijf ook steeds zoeken naar nieuwe uitdagingen. Binnen het bedrijf waar ik nu werk zijn daarvoor gelukkig kansen genoeg. Maar denk niet dat ik nooit getwijfeld heb over mijn keuze. Ik had het geluk dat we in huis nog een kamer over hadden en dat heb ik in die periode tot studiekamer verheven. Ik heb er echter ook heel wat uurtjes gezeten om me even terug te trekken. Om de boel te overdenken en alles weer op een rij te zetten. En... om mijn schuldgevoel weg te werken. Daar hebben wij vrouwen tenslotte behoorlijk last van als we iets voor onszelf doen.” <

*Dorine Quist uit
Berkel en Rodenrijs
stopte met werken en
pakte haar oude hobby,
schilderen, weer op.*

“Als ik de
wereld
een beetje
vrolijker kan
kleuren, is
mijn missie
geslaagd.”

MIDDEN IN DE R.O.O.S.

Auteur: Jeanette Voets
Fotografie: Liesbeth Bergen

In 'Midden in de Roos' vertellen vrouwen uit de regio over belangrijke keuzes die zij maakten en die - ondanks alle twijfels en zorgen vooraf - heel positief uitpakt en een nieuwe impuls gaven aan hun leven.

Dorine Quist-Stoopendaal (38) uit Berkel en Rodenrijs stopte een jaar geleden met werken. Ze kon haar werk niet langer combineren met de zorg voor haar zoon Victor (3) en dochter Carice (1,5). De bevalling van Victor was zwaar en zorgde ervoor dat ze flink wat tijd nodig had om weer de oude te worden. Maar alles werd pas echt anders toen 1,5 jaar later dochter Carice werd geboren. Carice hilde vanaf de eerste dag en was lange tijd ontroostbaar. Het was het begin van vier uitputtende maanden. “Dit wens je je ergste vijand nog niet toe.”

“Onze dochter Carice hilde vanaf de dag dat ze werd geboren. De eerste avond belden we al in paniek het ziekenhuis omdat ze ontroostbaar leek. Daar vertelde men dat ze moest wennen aan de nieuwe omgeving. Het was de overgang van de buik naar de buitenwereld. Dus legden we een shirt met mijn geur naast haar om haar te kalmeren. Maar het hielp niets. Ze bleef huilen, ook in de dagen erna. Het begon meestal om een uur of vier 's middags en duurde dan tot vier uur 's nachts. Het was heel erg.”

Ziekenhuis

“Carice was ook heel prikkelbaar. We legden haar vaak in een hangwiegje in de huiskamer maar al hoorde ze een vork vallen in de keuken, dan zat ze al tegen het plafond. Wij begrepen niet waar het vandaag kwam en zijn echt overal geweest. Ze is getest op allergieën, we hebben een homeopaat bezocht en ik ben zelf negen weken op een streng dieet geweest. Ze had namelijk ook flink last van darmkrampen. Het gekke was dat Carice wél goed groeide. Aan de buitenkant zag je niets aan haar. Daardoor kom je ook niet snel bij een kinderarts terecht en dat is – achteraf gezien – heel jammer geweest. Door toedoen van het consultatiebureau, waar we heel veel hulp van hebben gekregen, is Carice uiteindelijk opgenomen in het ziekenhuis en kwamen we erachter wat er met haar aan de hand was.”

Wonder

“Carice bleek het KISS-syndroom te hebben. Dat is een blokkade van de bovenste nekwerf die verschillende klachten kan veroorzaken. Toen viel alles op zijn plek. Het feit dat ze zo prikkelbaar was kwam omdat ze bij een geluid automatisch opkeek en dan een flinke pijnstoot in haar nek kreeg. Ook lopen er veel zenuwen langs de nekwerfels - bijvoorbeeld de zenuwen van de darmen - en dat verklaarde weer de krampen. In het Sint Franciscus Gasthuis is ze vervolgens behandeld door een manueel therapeut die gespecialiseerd is in het KISS-syndroom. Hij deed de behandelingen samen met een kinderfysiotherapeut. En wat er toen gebeurde... na de eerste behandeling sliep Carice ineens! Dat was echt een wonder, na vier maanden slaapttekort. Ook de motorische achterstand die ze inmiddels had opgelopen, haalde ze binnen de kortste keren in. Nu is Carice een heel vrolijk meisje. Het is ongelooflijk!”

Stilzitten

“In de tussentijd had ik echter wel mijn baan opgezegd. Ik was communicatieadviseur bij Cendris, een dochter van TNT post en werkte drie dagen per week. Een drukke baan die ik destijds echt niet kon combineren met de zorg voor Carice en Victor. Maar stilzitten kan ik ook niet! Nu hoeft dat ook niet echt met twee kleine kinderen, maar ik wilde toch ook graag nog iets voor mezelf doen. Vooral toen het ineens zoveel beter ging in ons gezin. Ik heb eerst overwogen om als freelancer aan de slag te gaan in mijn eigen vakgebied. Maar dat bleek niet zo eenvoudig met twee kleine kinderen om mij heen die ook hun aandacht opeisen. En ik zag mezelf op dat moment nog niet achter mijn kinderen én achter deadlines aanrennen!”

Schilderen

“Toen dacht ik: ‘misschien moet ik mijn oude hobby, schilderen, weer eens oppakken.’ Mijn zus heeft een aantal schilderijen van mij in haar logopediepraktijk hangen en krijgt daar veel reacties op. Dus ik wist dat mijn werk mensen aansprak. Bovendien kon ik dit wél goed combineren met de zorg voor de kinderen. Ik heb allereerst een website gemaakt en die heb ik vervolgens rondgestuurd. Daar kreeg ik al meteen heel veel leuke reacties op en toen is het eigenlijk vanzelf gaan lopen. De zaken gaan heel erg goed. Sommige klanten komen voor één schilderij en gaan er met drie de deur uit. Ik heb binnenkort mijn eerste exposities; in de maand april in de bibliotheek van Bergschenhoek en in de maand mei in die van Berkel en Rodenrijs. Ook ben ik benaderd door een galerie die mijn werk wil gaan verkopen. Dat laatste gebeurde via Hyves waar ik ook lid ben van allerlei kunstnetwerken. Hartstikke leuk! Ik krijg continu terug van mensen dat ze blij worden van mijn schilderijen. Dat geeft me een heel goed gevoel. Als ik de wereld een klein beetje vrolijker kan kleuren, dan is mijn missie geslaagd!”

Midden in de roos

“Mijn keuze om te stoppen met werken was weliswaar noodgedwongen, maar heeft me de mogelijkheid gegeven om van mijn hobby mijn beroep te maken en daar ben ik heel blij mee. En grappig genoeg komen naar aanleiding van mijn website nu ook aanvragen voor marketing- en communicatieopdrachten binnen! Ik heb bovendien geleerd om meer in het moment te leven en te genieten van de situatie zoals die nu is. Als ik schilder, geniet ik van het schilderen en als ik met de kinderen bezig ben, dan geniet ik daarvan. Als je steeds twee dingen tegelijk wilt doen, raak je erg gefrustreerd. Daar had ik soms ook best last van. De periode dat Carice zo hilde was echt verschnikkend – dat wens je je ergste vijand nog niet toe – maar we zijn des te gelukkiger dat het nu allemaal goed gaat.”

Meer informatie over de schilderijen van Dorine vind je op www.quistg.nl

Allemaal geshopt in
onze eigen regio!

De kerstmode van 2007 is supervrouwelijk.

Dame Blanche Berkel en Rodenrijs
Strapless jurk zwart fluweel met roos in
taille (Rina Scimento) € 99,95

Between Bleiswijk
Shirt rood (Edc) € 25,95
Vestje zwart met strass knoopjes
(Outfitters Nation) € 24,95
Broek ¾ zwart zilver riempje
(Edc) € 59,95

Paul's Fashion Bleiswijk
Zwarte broek (Dept) € 69,95
Tuniek gebloemd (Dept) € 69,95

Robert & Ann Berkel en Rodenrijs
Zwart Colbert (V-Male) € 259,90
Zwarte pantalon (V- Male) € 129,95
Top rood (Tommy Hilfiger) € 150,-
Gilet met sjaalkraag (Tommy Hilfiger) € 150,-
Ketting (parels/zilver) € 135,-
Armband € 40,-

Om een mooie moderepor-
tage in kerstseer samen te
stellen, maakte modestyliste
Yvonne van Buijtene uit
Pijnacker een gang langs
diverse kledingzaken in de
regio. Het resultaat: een prachtige kerst-
collectie die duidelijk laat zien dat er in
onze eigen regio een grote verscheiden-
heid aan kleding wordt aangeboden.
Stoer, modisch, klassiek, vrouwelijk, jong,
feestelijk... eigenlijk kwam Yvonne alles
tegen. Vervolgens dook ze samen met
fotografe Liesbeth Bergen de studio in
om alles vast te leggen. Het resultaat
laten we jullie hier vol trots zien.

De kerstkleding dit jaar is supervrouwelijk
met mooie (strapless) jurkjes, rokjes en tops
versierd met parels en stras. Toch mag ook
het klassieke zwarte mannenpak niet ontbreken. In
combinatie met een blouse of top in een accent-
kleur zoals rood, groen of paars blijft dit dé klassieker
voor de feestdagen. Heb je eigenlijk niet zo'n trek
om veel geld uit te geven? Dan kun je met acces-
soires zoals mooie handschoenen, tasjes, shawls,
een mooie ketting of armband een basisoutfit ook
heel feestelijk maken. De gebruikte materialen zoals
fluweel, goud, zilver, glitter, bont, kant, parels en stras
geven een kledingstuk ook een feestelijke look.

Draag je kerstoutfit door na de
feestdagen!

Vind je kerstkleding aanschaffen zonde van het geld
omdat je het maar een paar dagen kunt dragen, be-
denk dan wel dat feestelijk en casual vandaag de dag
heel goed samen gaan. De jurkjes op deze pagina's
bijvoorbeeld kun je - gecombineerd met stoere laar-
zen en een jeans jasje of grof gebreid vest - ook na
de feestdagen nog prima dragen!

Studio Mo Nootdorp
Zwart Jurkje (Just be) € 119,90
Bont sjaaltje € 69,95

**Piccolo Pijnacker en
Berkel en Rodenrijs**
Zwarte broek (Mexxx) € 79,95
Zwart colbert (Mexxx) € 129,-
Groen shirt (Mexxx) € 39,95
Vestje met gesp (Mexxx) € 59,95
Grote tas lak € 55,-

Door's Fashion Pijnacker
Zwart jurkje met stippels
(Malene Birger) € 235,-

Puur Dameskleding Berkel en Rodenrijs
Zwart Jurkje/Tuniek (Pepe Jeans London) € 110,-
Ketting zwarte kralen (Sarlini) € 12,95

Zilveren tasje (Edc) € 22,95
Between Bleiswijk

Kousen (zwart en grijs) met steen en
lint € 9,95 Puur Dameskleding

Ballerina's glitter (Fred de la Bretonniere) € 79,95 Dame Blanche
Schoen open met hak (Betty Blue) € 49,95 Door's Fashion
Ballerina zilver met strass (Betty Blue) € 49,95 Door's Fashion
Zwarte platte schoen met gesp (Ugs) € 139,95 Studio Mo

Witte en zwarte lange handschoenen € 13,95
Wit tasje met parels € 33,95
Zwart tasje met strik € 23,95
Alles van Dame Blanche

Zwarte lange handschoenen (Just be) € 19,95
Riem met langwerpige stras gesp € 19,95
Sieraden (Joy)
Alles van Studio Mo

Auteur: Jeanette Voets
Fotografie: Liesbeth Bergen
Shopping en Styling: Yvonne van Buijtene

Creatief, kunstzinnig of spiritueel...

De leukste workshops voor 2009!

Vraag een willekeurige vrouw wat ze volgende week gaat doen en ze noemt je steevast een workshop. Workshops zijn hot onder vrouwen en het aanbod neemt nog steeds toe. Terecht, want een workshop is praktisch, inspirerend en vaak ook nog heel erg gezellig. R.O.O.S. maakte daarom voor jou een ronde door de regio en zocht de leukste workshops voor je uit voor het nieuwe jaar. Pak je agenda er maar vast bij!

tekst: Jeanette Voets
foto's: Liesbeth Bergen

Creatief

Objecten van natuurlijke materialen creëren bij Renate Jenniskens in Bleiswijk

Meesterbloembindster Renate Jenniskens was tot voor kort gevestigd boven Koffie- en Theeschenkerij De Theeroos aan de Dorpsstraat in Bleiswijk. Maar de groei zit er goed in bij haar bedrijf en toen het nostalgische pand van de buuren vrijkwam, greep ze direct haar kans. Vanuit haar nieuwe locatie verzorgt Renate creatief bloembindwerk voor bedrijven, bruiloften en andere speciale gelegenheden én organiseert ze workshops.

Renate: "deelnemers aan mijn workshops komen niet om een traditioneel bloemstukje te maken. Hier maken we 'objecten'. Daarvoor gebruik ik plantaardig materiaal, in combinatie met bijvoorbeeld zijde. Belangrijk is dat het object duurzaam is en niet na een week in de prullenmand verdwijnt."

High tea

"Omdat ik nog steeds ben gevestigd naast de Theeroos, blijft de mogelijkheid om een workshop te combineren met een high tea of lunch bestaan. De kerstworkshops zijn allemaal al volgeboekt maar het programma voor volgend jaar biedt nog veel mogelijkheden. Thema's zijn onder meer Valentijn, Pasen en creaties met voorjaarsbollen. Op mijn website verschijnt binnenkort het hele programma."

Bruiloften

"Naast de workshops verzorg ik bloembindwerk voor bedrijven, voor bruiloften en bijvoorbeeld ook voor het verpakken van relatiegeschenken. Ik maak zowel grote objecten voor aan de wand of op de balie, als kleine objecten voor op tafels. Vaak van houdbaar materiaal. Voor bruiloften gebruik ik natuurlijk verse materialen. Maar ook hier moet men geen traditionele creaties verwachten. Bij mij is het altijd net iets anders!"

www.bloembindkunst.nl

Renate Jenniskens

Kunstzinnig

Sieraden maken van speksteen bij het Centrum voor de Kunsten in Nootdorp

Mieneke de Jonge

Voor inwoners van Nootdorp is het Centrum voor de Kunsten de Damastbloem een bekend begrip. Maar voor velen daar buiten nog niet! Het centrum is sinds vorig jaar gevestigd in het nieuwe pand van cultureel centrum Cultura aan de Dorpsstraat en heeft een breed aanbod aan artistieke cursussen en workshops. Speciaal voor vrouwen zijn er dit seizoen verschillende nieuwe cursussen bijgekomen. Coördinator Mieneke de Jonge vertelt er graag meer over:

Mieneke: "Bij de Damastbloem willen we mensen op ontspannen wijze in aanraking brengen met beeldende kunst en creatieve vakken. We zijn dus geen opleidingscentrum maar beschikken wel over professionele en gekwalificeerde docenten. Jong en oud kunnen bij ons terecht om te tekenen, te schilderen of te beeldhouwen."

Verftechnieken

"Genoemde cursussen zitten standaard in het pakket, maar uiteraard willen we ook steeds iets nieuws bieden. Dat doen we vooral in de vorm van korte cursussen en workshops. We hebben dit seizoen een aantal uitdagende cursussen/workshops ontwikkeld waaronder sieraden maken van speksteen, wolvilten en decoratieve verftechnieken. Dit laatste gaat over het leren van marmer –en verouderingstechnieken voor o.a. meubeltjes."

Voldoening

"Ik vind het mooi om te zien wat er gebeurt als mensen zelf iets gecreëerd hebben. 'Dat ik dit kan!' is een veelgehoorde reactie. Hoe eenvoudig de opdracht ook kan zijn, artistiek bezig zijn brengt je in beweging, brengt je verder. Je verlegt je eigen grenzen. Dat geeft heel veel voldoening."

www.cknootdorp.nl

MIDDEN IN DE R.O.O.S.

In 'Midden in de Roos' vertellen vrouwen uit de regio over belangrijke keuzes die zij maakten en die - ondanks alle twijfels en zorgen vooraf - heel positief uitpakten en een nieuwe impuls gaven aan hun leven.

Auteur: Jeanette Voets
Fotografie: Liesbeth Bergen

Yvonne van der Kaaij uit Bleiswijk startte haar bureau voor levensverhalen

“Ieder leven is het waard te worden vastgelegd.”

Yvonne van der Kaaij (50) wilde als kind al schrijfster worden. Op haar veertiende won ze de tweede prijs bij een schrijfwedstrijd van Unesco. Toch koos Yvonne voor de logopedie. Ze had jarenlang een eigen praktijk aan huis en voerde haar vak met veel plezier uit. Maar de liefde voor het schrijven bleef en, na een periode van studie en reflectie, startte ze in oktober van dit jaar Biografiebureau Scribenda, een bureau voor levensverhalen. Haar motto: ieder leven is het waard om vastgelegd te worden voor het nageslacht.

Taal heeft altijd mijn belangstelling gehad. Bezig zijn met taal vind ik leuk en daarom was de logopedie ook een juiste keuze. Ik heb mijn werk echter altijd moeten combineren. Niet alleen met de zorg voor onze twee dochters maar ook met de mantelzorg voor mijn ouders en schoonouders. Na vijftien jaar was ik daardoor gewoon 'op'. Ik realiseerde me dat ik de afgelopen periode erg weinig tijd voor mezelf had gehad. Na rijp beraad heb ik toen besloten om mijn logopediepraktijk te stoppen en mezelf de tijd te geven om na te denken over eventuele verdere stappen.”

Kantoor

“Toen volgde een periode waarin ik op allerlei manieren aan mijn ontplooiing heb gewerkt. Ik heb verschillende schrijfcursussen gevolgd, twee zangkoren opgezet en diverse parttime banen gehad. Want na een tijdje zonder werk, verlangde ik toch weer naar een baan. Ik heb eerst in de kas gewerkt omdat ik altijd al nieuwsgierig was naar wat daar allemaal gebeurde. Daarna ben ik bij een bedrijf op kantoor gaan werken. Helaas ging het daar mis omdat ik me niet kon vinden in de werkwijze van de nieuwe directeur. Ik werd letterlijk ziek van mijn werk. Dat heeft er enorm ingehakt. Aan de andere kant

ontdekte ik ook hoe taai en flexibel de geest in zo'n situatie kan zijn. Ergens vind je toch weer de kracht om door te gaan.”

Gevoel

“Wéér kwam de liefde voor het schrijven naar voren. Nu moet ik er echt iets mee doen, dacht ik. Ook mijn gezin moedigde mij aan. Zonder hun steun had ik het trouwens nooit gered hoor. Zij hebben altijd achter me gestaan. Ik heb toen een jaar lang gericht studie gedaan naar de mogelijkheid om een eigen tekstbureau te starten. Dat is Scribenda geworden. Het betekent letterlijk 'het moet geschreven worden'. Ik wil met Scribenda iedereen de kans geven om zijn of haar eigen levensverhaal vast te leggen op papier. Daarvoor bied ik verschillende diensten aan in verschillende prijsklassen. Je kunt de hele opdracht bij mij neerleggen, maar je kunt het verhaal ook zelf schrijven en je door mij laten begeleiden door bijvoorbeeld een workshop te volgen.”

Kroontjespen

Tijdens zo'n workshop reik ik de mensen middelen aan om hun herinneringen weer naar boven te halen. Ik vraag deelnemers bijvoorbeeld foto's van vroeger mee te nemen en die te beschrijven. Vooral de details op de

foto's zijn vaak aanleiding voor vergeten verhalen. Ook het schrijven van je eigen, oorspronkelijk naam met een kroontjespen en inkt roept herinneringen op. Een levensverhaal schrijven gaat voor het grootste deel op gevoel. Schrijf alles op wat er in je opkomt, zeg ik altijd. Daarna gaan we wel structuur aanbrengen.”

Midden in de Roos

“Ik ervaar het als een cadeautje dat ik dit werk mag doen. Mensen geven mij hun vertrouwen en vertellen vervolgens hun verhaal. Dat maakt mijn werk heel bijzonder. Het mooie is ook dat niet alleen de mensen zelf maar ook hun kinderen en kleinkinderen erg blij zijn met het resultaat. Ik geef daarom cadeaubonnen uit zodat kinderen hun ouders een levensverhaal 'cadeau kunnen doen'. Ik heb daarnaast ontdekt dat het vertellen van je levensverhaal helend kan werken. Ik werk uiteraard veel met senioren en die hebben het soms best moeilijk. Door terug te kijken, komen er weer veel mooie momenten boven. Vrolijke momenten waarbij ze veel gelachen hebben, liefdevolle momenten of momenten van succes.”

Voor meer informatie over het bedrijf van Yvonne kunt u een e-mail sturen naar scribenda@live.nl of bellen naar (010) 5218101.

